

Chương 39

Thế này có phải là sai không nhỉ? Anh có nên làm việc này không? Zack chỉ biết rằng việc có Ellie ở đây, trong căn nhà này khiến anh cảm thấy mất ngủ. Anh đã hủy mấy cuộc họp chiều nay không chút do dự. Đơn giản là anh không quan tâm. Đã lâu lắm rồi anh chỉ lao tâm khổ tứ cho công việc, thực sự hiến đời mình cho nó. Nhưng công việc giờ đây dường như không còn quan trọng nữa.

Không phải, thế không đúng. Công việc vẫn quan trọng. Nhưng không phải ưu tiên số một của anh nữa.

Anh gõ cửa phòng và nói, “Tôi vào được không?”

Ellie đang ngồi trên giường, mặc một chiếc áo sơ mi trắng sạch. Mặt nàng xanh xao, mắt nàng thâm quầng nhưng với anh trông nàng vẫn thật dễ thương.

“Chào anh. Cảm ơn anh nhé.” Nàng đưa tay đỡ bát xúp cà chua anh vừa mang lên. “Không thể tin nổi là tôi tỉnh dậy lại muốn ăn xúp.” Nàng cười và húp một thìa. “Ngon quá. Chắc tôi qua được giai đoạn tệ nhất rồi.”

Đó là tin tốt đương nhiên rồi. Nhưng một phần nhỏ nhen, ích kỷ trong Zack không muốn nàng qua được giai đoạn tệ nhất. Cho đến tận tối nay, Ellie vẫn yếu và rõ ràng là bắt nàng ở lại vẫn hợp lý. Nhưng ngay khi khỏe hơn, nàng sẽ quay về nhà. Và Todd sẽ từ hội nghị ở Glasgow trở về. Anh không nói điều đó với Ellie, nhưng cá nhân anh cho rằng đáng ra Todd phải quan tâm hơn nữa mới phải; bạn gái ốm mà anh ta chẳng gọi cho nàng được mấy lần. Ý anh là, anh ta không quan tâm xem nàng thế nào ư? Hay anh ta chẳng buồn bận tâm? Gửi cho nàng mấy bông hoa thì chết ai?

Rồi nữa, có thể đây là một dấu hiệu đầy hứa hẹn, một gợi ý cho thấy mối quan hệ của hai người cũng không được suôn sẻ cho lắm. Anh rướn người ra để dọn mấy cốc nước không trên kệ đầu giường và hỏi băng quơ, “Hôm nay cô có nói chuyện với Todd không?”

“Có chứ. Lúc trước anh ấy gọi rồi.” Ellie gật đầu, trông có vẻ chông chênh. “Anh ấy còn nhắn tin nữa.” Nàng chỉ chiếc điện thoại đang nằm úp mặt trên cái chăn lông vũ. “Anh ấy gửi nhiều tin nhắn lắm.”

Có phải nàng xấu hổ vì anh ta thiếu quan tâm tới nàng không? Tuyệt. “Cô ở lại đây anh ấy không phiền chứ?”

Nàng gật đầu. “Vâng. Anh ấy rất biết ơn anh vì đã trông nom tôi.”

“Không có gì. Cô có thể trả công tôi khi nào khỏe hơn.” Zack thoáng cười. “Tôi có việc khác nhờ cô đây.”

“Thế à? Anh nói đi, tôi sẵn lòng.” Ellie chắc chắn đang bình phục; nàng đang ăn xúp ngon lành.

“Tôi vừa nhận được mail của Steph.”

“Chị gái anh ở St Austell,” Ellie nói, “Có cặp sinh đôi ấy hả?”

Anh thấy xúc động vì nàng vẫn nhớ. Buồn cười thật. “Đúng rồi. Steph và Gareth sống chung bảy năm rồi và hai người vừa quyết định cưới nhau.” Anh ngừng lại. “Tháng Chín này.”

“Tháng Chín này sao? Oa.”

“Đó là kiểu của Steph mà. Không bao giờ kiên nhẫn. Một khi đã quyết định là làm tới luôn. Căn bản là hai người đó mới nghe nói một đám cưới ở nhà thờ làng bị hủy nên họ tranh thủ dịp này luôn.”

“Cứ như Lastminute.com ấy nhỉ,” Ellie nói. “Sao lại không cơ chứ?”

“Và chúng tôi định tổ chức một buổi tiệc tại nhà bố mẹ tôi. Tầm một trăm khách.”

“Ừi chà.”

“Sẽ ổn thôi. Sở trường của mẹ tôi mà. Đám cưới của Claire cũng tổ chức tại nhà. Thành công lắm.”

Ellie ăn nốt bát xúp. “Thế tôi giúp được ở khâu nào? Anh muốn tôi giúp thế nào? Ôi, hay đây là lời mời, anh cần tôi...?”

“Không phải giúp kiểu đấy. Thực ra, vụ này hơi riêng tư một chút.” Zack ngồi ở cuối giường. “Vấn đề là, Steph đã nhờ Mya, bạn chị ấy, làm phù dâu. Trước tôi có hẹn hò với Mya, lâu lắm rồi. Cô ấy thì không giống Louisa đâu,” anh vội nói thêm. “Mya giống chó Labrador hơn, lúc nào cũng sôi nổi và hoạt bát. Theo như Steph thì cô ấy đã rất phẫn khích khi nghe nói tôi sẽ tới dự. Nếu đi một mình chắc tôi sẽ phải đối phó với cô ấy suốt mát. Sẽ khó xử lắm. Cô ấy là người tốt mà tôi lại không muốn làm cô ấy tổn thương.” Anh ngần ngừ. “Cho nên nếu tôi đem ai đó theo cùng chắc sẽ tốt hơn. Cô ấy sẽ hiểu và không làm phiền tôi nữa. Không có níu kéo nữa.” Anh không bịa; đây là chuyện có thật. Nhưng anh là kẻ nhận tâm lợi dụng tình huống này để phục vụ mục đích riêng của mình. Với một chút may mắn. “Cho nên, tùy cô nhé. Tôi biết nhờ vả thế thì hơi quá, nhưng thực sự là cô giúp được tôi. Buổi tiệc chắc sẽ vui đấy.” Anh ngừng lại. “Nếu cô nghĩ Todd không phiền.”

Zack McLaren, mày mặt dày thật đấy.

Mắt Ellie sáng bừng và má nàng thoáng ửng lên. Nàng suy nghĩ mất vài giây. Cuối cùng nàng nuốt nước bọt và nói, “Tôi sẽ giải thích với anh ấy. Tôi chắc là anh ấy không phiền đâu.”

“Ôi tốt quá. Cảm ơn cô.” Tim anh chính xác là đang đập thình thịch trong lồng ngực. Ellie vừa đồng ý cùng anh tới dự lễ cưới của chị anh ở Cornwall.

Tuyệt.

Thật thích khi được Zack trông nom, nhưng Ellie vẫn ý thức được rằng nàng đã làm phiền anh quá lâu. Hôm nay là Chủ nhật, nàng ở đây đã được ba ngày và không còn đủ chuẩn tàn tật nữa. Sự đau đớn, những cơn run rẩy, sốt cao, tất cả đều đã giảm nhiều. Nàng cảm thấy ngon miệng trở lại, không còn giống như con thú bị xe đâm trên đường. Cảm giác mệt mỏi cũng lui dần. Giờ nàng đã bình thường, mặc dù vẫn còn hơi yếu.

“Cô chắc là không sao chứ?” Zack cương quyết đòi đưa nàng về dù nhà nàng chỉ cách có vài trăm mét. “Bao giờ Todd về?”

“Mau thôi.” Ellie chui ra khỏi xe, bây giờ là 3 giờ chiều. “Anh ấy về ngay bây giờ đấy. Cảm ơn anh đã chăm sóc tôi.” Nàng giữ chặt cái túi đem theo lúc anh định xách nó cho nàng. “Đừng lo tôi mang được mà. À... cảm ơn anh vì mọi thứ nhé. Tôi sẽ quay trở lại làm việc ngay khi khỏe lại. Thứ Tư hoặc thứ Năm nhé.” Anh đã làm cho nàng quá nhiều, nàng không biết phải tỏ lòng biết ơn ra sao. Ít ra thì mang trong người vi rút cúm cũng có nghĩa là không thể hôn lịch sự lên má.

Dù sao anh cũng là sếp. Nàng là nhân viên. Làm thế sẽ không phải cho lắm.

Vì thế, Ellie chỉ nói, “Chào anh,” và vẫy tay ngượng nghịu trước khi tra chìa khóa vào ổ và bước vào nhà.

“Sao cậu không cho tớ biết là cậu bị ốm? Tớ đã quay về ngay rồi! Đáng ra tớ có thể chăm nom cậu!”

Ôi trời, Roo cảm thấy bị xúc phạm.

“Cậu đang đi thăm mẹ mà,” Ellie nói. “Vả lại, cậu mà lây cúm từ tớ thì cũng chẳng vui về gì đâu.”

Roo rõ ràng tức giận trước câu trả lời có vẻ xem thường đó. “Tớ vẫn sẽ làm thế. Tớ nợ cậu mà, nhớ không? Làm sao tớ bù đắp cho cậu được nếu cậu không để tớ làm.”

“Cậu không nợ nần gì tớ cả, tớ nói hàng triệu lần rồi. Cậu đã giúp tớ thì có” Ellie thở dài; Roo vẫn cứ bướng bỉnh dính tịt lấy cái lời thề thần thánh mới nghĩ ra của mình. Không caffein, không rượu bia, không trang điểm, làm việc thiện liên miên và nhất quyết từ chối trả lời tin nhắn cũng như điện thoại của Todd. Thực lòng mà nói, thế này thì hơi mệt mỏi rồi đấy; nàng ước giá như cô nàng Roo bắt cần yêu-cho-vui của ngày xưa trở lại.

“Rồi, thế liệt kê ra đây.” Roo rút ra một quyển sổ từ trong túi. “Nói tớ biết cậu cần gì và tớ sẽ đi mua cho. Thức ăn, đồ vệ sinh cá nhân... bất cứ thứ gì cậu muốn.”

“Ừ, Cám ơn cậu.” Ellie nhìn cô vẹo, lăm lăm cây bút trên thành sofa. “Tớ sắp hết khứu mùi rồi, nên cậu kiếm cho tớ một hộp xịt nhé.”

“Loại gì?”

“Gì cũng được, chẳng quan trọng.”

Thế này rõ là chưa được. “Nhưng loại nào cậu thích nhất?”

“Được rồi, Dove nhé.”

Roo viết lại. “Gì nữa.”

“Nước táo. Ít bánh mì. Loại trắng, cỡ vừa nhé.”

Chiếc bút ngoáy trên tờ giấy. “Rồi. Gì nữa?”

“Gọi cho Todd.”

Cái bút đột ngột dừng lại. “Rồi nói gì?”

“Nói là cậu muốn gặp anh ấy. Đừng để anh ấy đau khổ nữa. Cậu chỉ đang tự làm hại mình một cách vô nghĩa mà thôi.”

Roo vênh mặt lên. “Có thể là tớ đáng bị thế.”

“Cậu bảo là cậu sẽ làm mọi thứ tớ muốn.” Bệnh cúm đã làm nàng yếu đi, Ellie biết hiện giờ khả năng thuyết phục của nàng không đạt phong độ tốt nhất. “Cậu và Todd ở bên nhau, đấy là điều tớ muốn.”

“Không đời nào.”

“Nhưng cậu đang làm tớ cảm thấy có lỗi đây. Nếu không phải vì tớ thì giờ hai người đã là một cặp. Tất cả là lỗi tại tớ!”

“Có cố gắng đấy,” Roo nói, “Nhưng câu trả lời của tớ vẫn là không. Nhân đây, tóc cậu trông hơi bần đơ.” Cô chuyển chủ đề. “Tớ gọi thợ làm tóc của tớ đến cắt tỉa rồi sấy khô cho cậu nhé?”

Biết tóc mình bần luôn là một điều tốt. “Cảm ơn cậu, nhưng không cần đâu.” Cả đời mình, Ellie chưa bao giờ bước ra từ thẩm mỹ viện và cảm thấy thoải mái với vụn sấy khô mà nàng phải hứng chịu; lần nào nàng cũng thấy mình giống như máy cô vợ Stepford vậy.

“Thế làm móng nhé?”

“Không.”

“Mát xa?”

“Thiệt tình, không.”

“Nhuộm da rám nắng nhé?”

“Không.”

Roo nheo mắt bất lực. “Thật cứng đầu.”

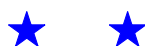
“Chó chê mèo lắm lông,” Ellie nói.

“Nhưng tớ đang cố giúp cậu mà!”

“Thì tớ cũng vậy!”

“Ồi trời, cậu khó chịu thật đấy,” Roo gào lên.

Ellie giữ mặt nghiêm nghị. “Cậu cũng y như thế đấy.”

Roo quay lại với mấy thứ đồ vừa mua rồi đi thẳng tới đường Ormond vì cô có ca làm ở cửa hàng từ thiện. Ellie nằm trên sofa và ngủ thiếp đi. Một tiếng sau nàng giật mình tỉnh dậy khi nghe tiếng cười dưới phố.

Đó là tiếng cười của Jamie. Không thể nhầm được. Ellie lắng nghe, ngỡ ngàng. Là anh... Ôi trời, anh đã quay trở lại... Nàng bật dậy khỏi ghế và loạng choạng bước ra cửa sổ, da nàng sồn lên vì vui mừng và ngạc nhiên. Jamie ơi, em ở đây...

Thiếu máu làm đầu óc nàng quay cuồng. Người đàn ông trên vệ đường trông thật lực lưỡng với cái đầu hói bóng loáng, tầm khoảng bốn mươi tuổi. Ông ta để lộ cái bụng phệ to đùng khi ghé người chui vào xe và tiếp tục nói chuyện điện thoại với cái người đã làm ông ta cười giống Jamie đến đáng sợ.

Đừng có ngu ngốc như vậy, làm sao mà có thể nghĩ đó là anh ấy được cơ chứ?

Chiếc xe phóng đi, Ellie loạng choạng trở về sofa. Nhầm lẫn trong giây lát luôn khiến việc trở-lại-thực-tại trở nên khó thừa nhận hơn. Nàng với lấy điện thoại và ấn tổ hợp nút bấm quen thuộc.

“Xin chào, hiện giờ tôi không thể nhắc máy được.” Lần này là Jamie thực sự đang nói.

“Cố hơn nữa đi,” Ellie nói.

“... Hãy để lại lời nhắn sau tiếng bíp, tôi sẽ gọi lại ngay khi có thể. Tạm biệt!”

Ellie đợi tiếng bíp, rồi nói, “Jamie à, đó có phải là một lời hứa không? Vì em vẫn để lại những tin nhắn cho anh... Em để không biết bao nhiêu tin và em vẫn đợi anh gọi lại cho em đó.” Trước đây nàng cũng đã nói với anh điều này. Nàng nuốt khan, sự khó chịu nhường chỗ cho cảm giác tội lỗi, lúc nào cũng vậy. Tội nghiệp Jamie, đâu phải lỗi của anh khi không thể gọi lại cho nàng. “Em xin lỗi. Em chỉ muốn nghe giọng anh thôi. Em yêu anh lắm, được chưa? Nhớ anh nữa. Chào anh.”

Nàng cúp máy và khóc, dùng ống tay áo quạt khuôn mặt ướt nhèm thay vì đứng dậy lấy khăn giấy. Vì cũng chẳng cần; đâu có ai nhìn thấy nàng và cũng chẳng cần phải giữ thể diện.

“Eo.” Jamie bước vào phòng khách trong lúc nàng quạt mũi. “Trông không ra đáng quý cô gì cả.”

“Biết sao không? Em không quan tâm.”

“Ôi em à. Anh cứ ngỡ em đã cảm thấy khá hơn rồi.”

Ellie buộc mình đứng dậy khỏi sofa và đi lấy hộp giấy ăn. Có thể nàng đã bớt cúm hơn, nhưng khả năng đề kháng với Jamie của nàng lại giảm xuống,

nàng bối rối và quẩn quanh với cảm giác tội lỗi. “Em muốn anh chăm sóc em. Nhưng anh chẳng ở đây.”

“Xin lỗi em. Nhưng Zack đã làm việc đó rồi. Anh ta làm tốt đấy chứ, phải không?”

“Em nghĩ thế. Nhưng anh ấy không phải là anh. Đó là sếp em.” Nàng hỉ mũi rõ to và nằm xuống. Hôm nay tóc Jamie đã dài hơn; cần phải cắt rồi. Anh đang đi đôi dép tông Havaianas màu cát, mặc quần jean và áo sơ mi Ramones.

“Thì em cũng thích anh ta mà. Có phải chuyện đó làm em cảm thấy tội lỗi không?”

Ellie ném tờ khăn giấy đã bị vo tròn vào thùng rác. Nàng ném trượt. “Em không biết. Có thể. Vâng.”

“Trong vài tuần nữa em sẽ đi xuống Cornwall với anh ta để dự đám cưới bà chị. Anh hy vọng em cảm thấy việc này hơi kỳ.”

“Không.”

“Chắc không?” Jamie nhìn hơi ngạc nhiên. “Đóng kịch, giả vờ làm bạn gái anh ta trong khi thực sự là em lúc nào cũng âm thầm say nắng anh chàng đó rồi và chỉ mong điều này trở thành hiện thực. Em không thấy như thế thật kỳ cục à?”

“Ôi..” Ellie nhắm nghiền mắt; cố giấu Jamie để làm gì trong khi anh luôn ở trong đầu nàng? “Được rồi, đúng vậy đấy, thật là kỳ cục. Nhưng em phải làm thế, không còn đường lùi nữa. Zack chỉ muốn một con rồi, một người thế chỗ để anh ta không phải vướng vào cảnh khó xử thôi. Miễn là anh ta không biết tình cảm của em đối với anh ta thì chẳng sao hết.”